

15.06.2024

KS. WOJCIECH
FRĄTCZAK

PÓŁ WIEKU KAPŁAŃSTWA

KS. WOJCIECH FRĄTCZAK

PÓŁ WIEKU KAPŁAŃSTWA

15.06.2024

Wyniesiono Was bardzo wysoko, przyozdobiono i uświęcono. Biskupie dłonie spoczęły na Was, pokonsekrowano Wam ręce i okryto ornatem, który oznacza miłość. Jesteście wyniesieni!

Pamiętajcie jednak Najmilsi Synowie moi, że cała ta wielkość – nie jest dla Was, tylko dla dzieci Bożych. Całą swą kapłańską wielkość oddać macie na pokorną służbę dzieciom Bożym...

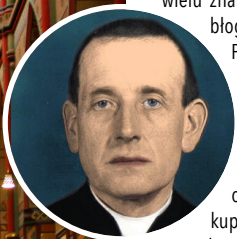
Przyjdzie może nieraz myśl: „Mam wiedzę i dyplom, mam święcenia”. To prawda. Wszystko to masz, ale po to, abyś stał się jako ten, który służy, a nie – który włada.

Czcigodny Sługa Boży
Stefan kardynał Wyszyński
„Ateneum Kapłańskie”, zeszyt 2 (310)
Włocławek 1960

900 LAT DIECEZJI WŁOCŁAWSKIEJ

To jedna z najstarszych diecezji w Polsce, której historia sięga XI wieku. Przyjmuje się powszechnie, że powstała w okresie około 1123-1125 roku za czasów Bolesława Krzywoustego. Do dziś jest ważnym ośrodkiem religijnym i kulturalnym regionu Kujaw i Pomorza. Pośród wielu znakomitych postaci w jej historię wpisali się błogosławieni biskup Michał Kozal oraz prymas Polski Stefan kardynał Wyszyński.

Biskup Michał Kozal w latach 1923-1927 pełnił funkcję prefekta w Miejskim Katolickim Żeńskim Gimnazjum Humanistycznym w Bydgoszczy. W roku 1927 r. objął obowiązki ojca duchownego w Arcybiskupim Seminarium Duchownym w Gnieźnie, a w roku 1929 rektora tej uczelni. W roku 1939 został biskupem pomocniczym we Włocławku. Aresztowany i uwięziony w roku 1939 przebywał w wielu obozach. Został zamordowany w Dachau w roku 1943. Pozostawił po sobie pamięć wybitnego kapłana i gorliwego biskupa. Beatyfikowany w 1987 roku.

Stefan kardynał Wyszyński był absolwentem seminarium we Włocławku w 1925 roku i tutaj przyjął kapłańskie święcenia. W roku 1946 został biskupem lubelskim, a następnie, w roku 1948, objął stolicę prymasowską w Gnieźnie. Odegrał kluczową rolę w obronie Kościoła przed naciskami komunistycznych władz. W latach 1953-1956 był internowany. Zasłynął jako nieugięty obrońca wiary i Kościoła oraz moralny i duchowy autorytet narodu. Zmarł w Warszawie w roku 1981 w opinii świętości. Beatyfikowany w roku 2021.

Bazylika katedralna we Włocławku oraz błogosławieni biskup Michał Kozal (wyżej) i Stefan kardynał Wyszyński

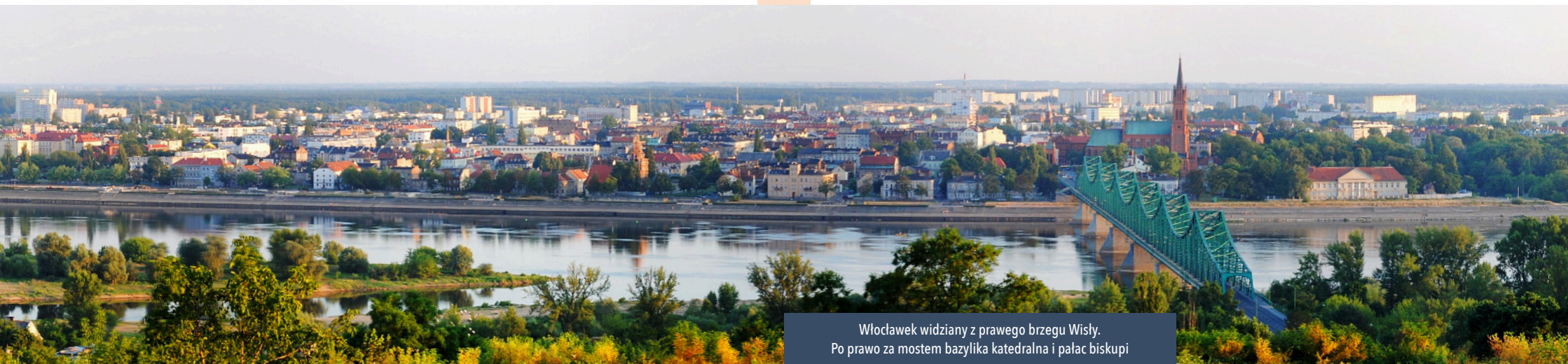
WŁOCŁAWEK

Włocławek to miasto położone nad Wisłą w województwie kujawsko-pomorskim z ponad tysiącletnią tradycją, wieloma zabytkami, siedzibą powiatu grodzkiego i ziemskiego oraz rozwiniętą infrastrukturą komunikacyjną, przemysłową i turystyczną. Choć nie jest tak prominentnym miastem jak sąsiadujące z nim Toruń, Płock i Bydgoszcz, to pełni ważną rolę silnego ośrodka gospodarczego, administracyjnego, edukacyjnego, kulturalnego oraz historycznego. To także miasto, w którym obok zorientowanej na przyszłość nowoczesności, od 900 lat realizuje swoje nadzwyczaj ważne posłannictwo jedna z najstarszych diecezji w Polsce. Diecezja, której dzieje są ściśle związane z historią Polski i polskiego katolicyzmu.

Kuria Diecezjalna Włocławska to wypełniona spokojem, życzliwością i miłością enklawa duchowego życia. To miejsce, w którym swoje ślady pozostawił biskup Michał Kozal, Prymas Tysiąclecia Stefan kardynał Wyszyński oraz wielu innych wspaniałych kapłanów. Jednym z nich jest ksiądz prałat doktor habilitowany Wojciech Frątczak, którego życie od 50 lat poświęcone jest służbie Bogu oraz społeczeństwu Włocławka i katolickim wspólnotom włocławskiej diecezji.

Ksiądz Wojciech Frątczak to znana postać w Kościele Katolickim w Polsce, historyk i teolog, a także zaangażowany uczestnik diecezjalnego życia, który zasłużył się swoim dorobkiem naukowym, administracyjnym i duszpasterskim. Przede wszystkim jednak jest człowiekiem o wielkim sercu i niezłomnej wierze, podejmującym nieustanne wysiłki na rzecz zachowania polskiej katolickiej tradycji oraz krzewienia żywej, dojrzałej wiary.

Jego codzienność to nie tylko praca naukowa i administracyjna, ale również spotkania z ludźmi, udział w kościelnych celebracjach i zapewnianie wsparcia tym wszystkim, którzy potrzebują opieki. Jego obecność wśród wiernych to symbol wytrwałości i nadziei. Dla wielu osób jest nieodłączną częścią ich życia. Jego słowa ożywiają ich serca i poruszają sumienia, a duszpasterskie posługi przynoszą ulgę, spokój i radość. To wspaniały duchowny, intelektualista i kaznodzieja, który nie tylko służy, ale również inspiruje i zachęca swoim przykładem do lepszego życia w bliskości z Bogiem.

Włocławek widziany z prawego brzegu Wisły.
Po prawo za mostem bazylika katedralna i pałac biskupi

Siedlątków

RODZINNE STRONY

Siedlątków położony jest na wschodnim brzegu Zalewu Jeziorsko, w centrum rodzinnych stron księdza Wojciecha. Sąsiaduje z Księżą Wólką oraz nieobecnym już Popowem. Po drugiej stronie zalewu znajdują się wsie Maszew i Jeziorsko. Historia tych terenów sięga XV wieku. Siedlątków posiadał prawa miejskie w okresie od XV do XVII wieku, a dziś jest małą miejscowością, która przyciąga turystów pięknym położeniem oraz kościołem zapisanym w rejestrze narodowych zabytków. Równie długa jest historia Niemysłowa. Rejon Zalewu Jeziorsko należy dziś w całości do województwa łódzkiego. Wcześniej było to pogranicze województw sieradzkiego, łódzkiego i poznańskiego.

Wojtek Frątczak
stoi po prawo.
Jeziorsko ok. 1957

Parafrazując słowa Jana Pawła II wygłoszone w katedrze we Włocławku, pragnę za nim powiedzieć, że chcę po prostu jeszcze raz ucałować ręce moim rodzicom, a jednocześnie ręce wszystkim moim nauczycielom, nauczycielkom, moim katechetom, moim profesorom, wychowawcom i tym, którzy trudzili się przez lata, kładąc fundament pod moje wykształcenie.

Dzięki nim jestem kim jestem.

ks. Wojciech Frątczak

LATA MŁODOŚCI

Ksiądz Wojciech Frątczak pochodzi z wielodzietnej wiejskiej rodziny. Urodził się w dniu 9 kwietnia 1949 roku, w pełnej uroku wsi Księża Wólka, położonej w powiecie poddębickim na pograniczu województw poznańskiego i łódzkiego. Ochrzczony został w parafii Niemysłów jako Zbigniew Wojciech. Jego rodzice, Stefan i Marianna, mieszkali wówczas w sąsiednim Popowie, który dziś ukryty jest pod połyskującymi w słońcu wodami malowniczego Zalewu Jeziorsko. Ksiądz Wojciech jest ich pierworodnym synem i najstarszym dzieckiem. Ma młodszą siostrę i dwóch młodszych braci.

Około roku 1954 zamieszkał wraz z rodziną we wsi Maszew w parafii Jeziorsko. Tam uczęszczał do szkoły podstawowej, a także z ochotą służył do mszy świętej w miejscowym kościele, chętnie angażując się w organizowane przy nim duszpasterstwo. Wychowywany był w duchu głębokiej wiary, poszanowania katolickich wartości i tradycji oraz miłości do ojczyzny. Klimat rodzinnego domu, a także pogodna ludowa obyczajowość niewielkiej parafialnej wspólnoty, sprzyjały narodzinom oraz wzrastaniu jego kapłańskiego powołania. Od najmłodszych lat wyróżniał się pilnością i zamiłowaniem do książek. Wykazywał też głęboką duchową wrażliwość oraz intelektualną ciekawość, które z biegiem czasu coraz mocniej kierowały go ku kapłaństwu.

Polska powojenna wieś bardzo różniła się od dzisiejszej. Domy były w większości drewniane, drogi nieutwardzone, nie było też samochodów, a w niektórych wsiach nie było nawet elektryczności. Były natomiast silne tradycje skupione wokół Kościoła Katolickiego oraz wrażliwość na potrzeby innych. Wiejska społeczność była silnie zintegrowana, a wartości etyczne i rodzinne odgrywały bardzo ważną rolę. Dla wszystkich było oczywiste, że wierność moralnym zasadom jest fundamentem szczęśliwego życia, a Kościół jest od tego, aby wszystkim o tym przypominać i tego pilnować.

Wyższe Seminarium Duchowne we Włocławku

WYŻSZE SEMINARIUM DUCHOWNE WE WŁOCŁAWKU

Wyższe Seminarium Duchowne we Włocławku zostało założone w 1569 roku i jest jednym z najstarszych w Polsce. Program nauczania obejmował początkowo język polski, łaciński i grecki; biblistykę; teologię dogmatyczną i moralną; wymowę oraz liturgiczne obrzędy. Dużą wagę przywiązywano również do przygotowywania alumnów do słuchania spowiedzi, nauczania katechizmu oraz głoszenia kazań.

Trudne warunki lokalowe przez wiele lat poważnie ograniczały rozwój działalności Seminarium. Sytuacja uległa pewnej poprawie w roku 1619, kiedy Seminarium otrzymało swój własny piętrowy budynek. W 1686 roku powierzono prowadzenie Seminarium zgromadzeniu Bartolomitów, a w roku 1719 oddano je pod zarząd Księży Misjonarzy, uchodzących wówczas za ekspertów od prowadzenia diecezjalnych seminariów. Zadbali oni o wysoki poziom kształcenia i przyjmowali tylko bardzo dobrze przygotowanych do nauki absolwentów kolegów jezuickich.

Rocznie przyjmowano do Seminarium 25 alumnów. Dbano również o wysoki poziom jego nauczycieli, systematycznie zwiększając liczbę profesorów. Co ciekawe, niemal do końca XVIII wieku alumni korzystali wyłącznie z notatek profesorów albo swoich własnych. Nie korzystano z podręczników, ponieważ ich po prostu wtedy nie było. Później zaczęto korzystać z tłumaczeń obcych dzieł, a następnie z podręczników opracowywanych przez polskich autorów.

W roku 1864, po Powstaniu Styczniowym, władze zaborcze dokonały kasaty klasztorów w Królestwie Polskim, co dotknęło również Księży Misjonarzy prowadzących włocławskie Seminarium. Ich miejsca zajęli księża diecezjalni, starając się nadal zachować istnienie tej uczelni, dbając jednocześnie o jej wysoki poziom naukowy. Rozbudowy Seminarium dokonano w latach 1882-1890 oraz 1980-1986.

Wielkim wydarzeniem było ukazanie się w 1909 roku pierwszego zeszytu czasopisma teologicznego "Ateneum Kapłańskie", które zmotywowało włocławskich profesorów do większego intelektualnego wysiłku. W okresie międzywojennym włocławskie Seminarium zaliczane było do najlepszych w Polsce, dzięki czemu uzyskało państwowe prawa szkoły wyższej, równorzędne z prawami uniwersyteckimi. W roku 1939 kształciło się w nim 120 alumnów.

Po napaści Niemiec na Polskę, okupanci zaaresztowali większość profesorów i 22 alumnów. Większość z nich poniosła męczeńską śmierć w obozie koncentracyjnym Dachau. Działalność Seminarium wznowiono w roku 1945 w Lubrańcu, kursem liczącym 36 alumnów. Jego restytucję zajął się ksiądz Stefan Wyszyński, późniejszy prymas Polski. Dziś, alumni włocławskiego seminarium przygotowują się do kapłaństwa i zdobywają naukowe stopnie, a także uczestniczą w kołach zainteresowań oraz prowadzą działalność charytatywną, duszpasterską rekreacyjną i sportową. Włocławskie Wyższe Seminarium Duchowne działa w strukturach Wydziału Teologicznego UMK w Toruniu. Działa przy nim Teologiczne Towarzystwo Naukowe.

DROGA DO KAPŁAŃSTWA

W latach 1963-1967 ksiądz Wojciech Frątczak uczęszczał do Liceum Ogólnokształcącego w Aleksandrowie Łódzkim, a po maturze podjął studia filozoficzne i teologiczne w Wyższym Seminarium Duchownym we Włocławku. Studiował w latach 1967-1974, z przerwą na odbycie dwuletniej (1968-1970), obowiązkowej służby wojskowej. Alumni seminariów duchownych nie byli w tamtych czasach zwalniani ze służby wojskowej, ponieważ władze państwowe starały się wszelkimi sposobami utrudniać im realizację powołania. Mimo tych przeszkód, jeszcze w czasie służby wojskowej, zdawał kolejne egzaminy w seminariach w Olsztynie i Pieniężnie, a po jej zakończeniu wrócił na studia do Włocławka.

Studia w seminarium duchownym to 6-letnie studia teologiczno-filozoficzne przygotowujące do kapłaństwa. Pierwsze 2 lata obejmują studia z zakresu filozofii, kolejne 4 lata to studia teologiczne. Program obejmuje również takie przedmioty jak formacja duchowa, liturgika, homiletyka, dogmatyka, moralistyka, biblistyka, historia Kościoła, liturgika i prawo kanoniczne. Ważnym elementem formacji seminaryjnej jest także praktyka duszpasterska, którą odbywa się w parafiach i innych instytucjach kościelnych. Codzienny porządek dnia obejmuje ponadto modlitwę, Eucharystię, posiłki, zajęcia dydaktyczne, studium indywidualne, pracę fizyczną oraz rekreację. Formacja seminaryjna pomaga także w osobistym rozwoju duchowym i moralnym.

Jego droga do święceń była ścieżką pełną wyzwań, ale również niezachwianej wiary, determinacji i kształtowania odwagi samodzielnego myślenia. Był „chciwy wiedzy” – jak sam czasami wspomina. Po ukończeniu seminaryjnej nauki, w dniu 15 czerwca 1974 roku przyjął święcenia kapłańskie z rąk biskupa włocławskiego Jana Zaręby.

Pałac biskupów włocławskich

Własnego kapłaństwa się boję,
własnego kapłaństwa się lękam
i przed kapłaństwem w proch padam,
i przed kapłaństwem klękam.

W lipcowy poranek mych święceń,
dla innych szary zapewne,
jakaś moc przeogromna
z nagle poczęła się we mnie.

Jadę z innymi tramwajem,
biegnę z innymi ulicą,
nadziwić się nie mogę
swej duszy tajemnicą.

ks. Jan Twardowski

HISTORIA JEST PO TO BY UCZYĆ!

Diecezja włocławska, obok Gniezna i Krakowa, była jednym z najważniejszych ośrodków religijnych w Polsce. Historia 900 lat jej istnienia to niemal pełna historia polskiego chrześcijaństwa, na kartach której zapisało się wielu świętych i błogosławionych, takich jak siostra Faustyna, ojciec Maksymilian Kolbe, ksiądz Jerzy Popiełuszko, a także setki kapłanów i kleryków zamordowanych w czasie II Wojny Światowej. Badanie bogatych dziejów Kościoła, ściśle związanych z historią Polski, wymaga wysokiej klasy historyków, zdolnych sprostać wyzwaniu odważnego i uczciwego dążenia do prawdy. Praca rzetelnego historyka to nie tylko żmudne wyszukiwanie i badanie historycznych źródeł, ale również obowiązki nauczycielskie, bo historia ma przede wszystkim uczyć jak w przyszłości unikać błędów z przeszłości.

Katolicki Uniwersytet Lubelski z Instytutem Historii Kościoła oraz warszawska Akademia Teologii Katolickiej (Uniwersytet Kardynała Stefana Wyszyńskiego) z Wydziałem Nauk Historycznych i Społecznych należą do najsilniejszych centrów badań historycznych w Polsce. Równie wysoki poziom naukowy prezentują kościelne ośrodki naukowe w Pelplinie, Płocku, Wrocławiu oraz we Włocławku.

Transfer wiedzy i mądrości pochodzącej z historycznych badań musi przekładać się na codzienną praktykę i zadania, jakie realizuje Kościół, wypełniając swoje posłannictwo. To posłannictwo urzeczywistnia się w codziennej parafialnej pracy duszpasterskiej oraz w zadaniach realizowanych przez diecezjalne kurie. Umiejętność przekładania wiedzy na praktykę to sztuka wymagająca wielu kompetencji warsztatowych oraz duchowych, czyli nauczycielskiego i kapłańskiego powołania. Oprócz filozoficznej, teologicznej i historycznej wiedzy, potrzeba do tego empatii, cierpliwości, opanowania i asertywności, a także umiejętności interpersonalnych i koncyliacyjnych.

Odpowiedzialność za jakość życia duchowego, zarówno wśród wiernych jak i wśród duchowieństwa, spoczywa na biskupie oraz kurialnej administracji. Nie ma jakości na zewnątrz bez jakości wewnątrz, dlatego nieustanna troska o zachowanie duchowego i intelektualnego dziedzictwa na poziomie diecezjalnym ma tak duże znaczenie. Znajduje ona swój wyraz między innymi w koordynowaniu oraz wspomaganiu prac parafii, organizowaniu konferencji i innych form edukacji, a także wydawaniu czasopism, prowadzeniu archiwów oraz moderowaniu kontaktów z publicznymi mediami.

NAUKA I PRACA

Pierwsze dwa lata kapłaństwa ksiądz Wojciech Frątczak przepracował jako wikariusz w parafiach Bytoń w powiecie radziejowskim na Kujawach (1974-1975) i Russocice w powiecie tureckim w Wielkopolsce (1975-1976). Jego serce było pełne entuzjazmu i gotowości do duszpasterskiej służby. Był życzliwie przyjmowany w wiejskich społecznościach, które dobrze znał, a starsi kapłani służyli mu radą i swoim bogatym doświadczeniem. Uczył się od nich pokory, cierpliwości oraz dojrzałej miłości do ludzi, a także jak sobie radzić z trudnymi sytuacjami. Doświadczał wielu emocji w czasie swoich pierwszych chrztów i pogrzebów, dzieląc radości i smutki ze swoimi parafianami.

Pracując jako młody wikariusz, kontynuował jednocześnie naukę w Akademii Teologii Katolickiej w Warszawie (ATK), gdzie uzyskał stopień magistra (1978), a następnie doktora (1981) w dziedzinie nauk teologicznych i historycznych. Tytuł doktora habilitowanego uzyskał wiele lat później (2008), po pomyślnym przeprowadzeniu kolokwium habilitacyjnego w Uniwersytecie Opolskim.

ATK powstała w roku 1954 po likwidacji wydziałów teologicznych na innych polskich uczelniach. Obok Katolickiego Uniwersytetu Lubelskiego (KUL), była w okresie Polskiej Rzeczypospolitej Ludowej (PRL) jedną z dwóch katolickich uczelni uprawnionych do nadawania stopni naukowych honorowanych przez państwo. Tradycja i dziedzictwo ATK są kontynuowane od roku 1999 przez Uniwersytet Kardynała Stefana Wyszyńskiego (UKSW) w Warszawie.

Jesienią 1979 roku został skierowany do pracy w Kurii Diecezjalnej Włocławskiej, w której pracuje do dziś. Rozpoczął jako kurialny archiwista i notariusz, później pracował jako wykładowca włocławskiego Wyższego Seminarium Duchownego oraz adiunkt i kierownik Zakładu Historii Nowożytnego Kościoła w toruńskim Uniwersytecie im. Mikołaja Kopernika. Wykładał ponadto na Papieskim Wydziale Teologicznym w Warszawie oraz był redaktorem „Kroniki Diecezji Włocławskiej” i „Biuletynu Kurii Diecezjalnej we Włocławku”. Angażował się również w prace rady redakcyjnej „Zapisków Kujawsko-Dobrzyńskich”, wydawanych przez Włocławskie Towarzystwo Naukowe. To tylko niektóre spośród jego licznych zajęć duszpasterskich, administracyjnych i naukowych.

WŁOCŁAWSKIE TRADYCJE KULTURALNE I NAUKOWE

Pierwsza polska organizacja społeczna o charakterze naukowym powstała w Krakowie w roku 1489. W kolejnych latach najszybciej rozwijały się podobne organizacje w Gdańsku i Warszawie. W okresie zaborów (1795-1918) rozwój towarzystw naukowych i naukowo-kulturalnych niezwykle przyspieszył również we Włocławku, który należy do tych miast, które mogą szczycić się kilkusetletnimi tradycjami naukowymi oraz dużą aktywnością społeczną. W roku 1931 odnotowano tu istnienie prawie 90 organizacji wspierających odbudowę polskości we wszystkich jej aspektach. Istotny udział w odbudowie życia kulturalnego i naukowego w mieście miało biskupstwo włocławskie oraz Wyższe Seminarium Duchowne, skupiające wokół siebie lokalne elity intelektualne. Dzięki Kościołowi Włocławek stał się w latach 1918-1939 znaczącym ośrodkiem naukowym i kulturalnym, z bogatym zapleczem wydawniczym i poligraficznym.

Okupacja hitlerowska (1939-1945) zniszczyła bezpowrotnie wiele organizacji społecznych i poddała eksterminacji znaczącą część włocławskiego środowiska naukowego i kulturalnego. Niemcy okupanci zniszczyli i zagrabili znaczącą część zbiorów książkowych, archiwaliów, eksponatów muzealnych i dzieł sztuki. W latach powojennych (zwłaszcza w okresie 1949-1955) dzieła niszczenia oraz zniewalania polskiej kultury i nauki dopełnił stalinowski terror. Rok 1956 przyniósł polityczną odwilż i zapoczątkował zmiany na lepsze. Powstało wówczas we Włocławku prężne Towarzystwo Miłośników Kultury (1956-1997), a następnie Dobrzyńsko-Kujawskie Towarzystwo Kulturalne (1976) pełniące rolę koordynatora aktywności społecznej, kontrolowanej z jego pośrednictwem przez ówczesne państwowe władze. Powołano także do życia Włocławskie Towarzystwo Muzyczne (1976).

Po roku 1945 nie działały na terenie Włocławka żadne organizacje o charakterze naukowym. Istniejące Towarzystwo Naukowe w Toruniu (od 1875), Bydgoskie Towarzystwo Naukowe (od 1959) i najstarsze polskie Towarzystwo Naukowe Płockie (od 1820) nie były w stanie obsłużyć środowiska naukowego Włocławka. Sytuację zaczęło zmieniać przywrócenie działalności włocławskiego Seminarium, choć nie było możliwe reaktywowanie związanych z nim Towarzystwa Teologicznego (1928) oraz Instytutu Wyższej Kultury Religijnej (1938). Dopiero w roku 1979 powstał klub nauko-dyskusyjny „Kąg”, a następnie Instytut Kultury Religijnej (1983) i Teologiczne Towarzystwo Naukowe (1984). Obok powstawały państwowe organizacje, takie jak Naczelna Organizacja Techniczna (1950), Polskie Towarzystwo Archeologiczne (1955), Polskie Towarzystwo Historyczne (1956), Polskie Towarzystwo Ekonomiczne (1979) i Włocławskie Towarzystwo Naukowe (1979).

Jan Paweł II

Uniwersytety powinny być miejscami poszukiwania prawdy, dialogu i wzajemnego szacunku, gdzie ludzie różnych kultur i przekonań mogą spotkać się, aby dzielić się swoją wiedzą i uczyć się od siebie nawzajem. W atmosferze wolności akademickiej i otwartości na różne idee, naukowcy i studenci mogą wspólnie dążyć do głębszego zrozumienia rzeczywistości. Uniwersytet powinien być nie tylko miejscem kształcenia intelektu, ale także kształtowania charakteru i promowania wartości takich jak prawda, dobroć i sprawiedliwość.

DOROBIEK NAUKOWY

Praca naukowa księdza Wojciecha Frątczaka obejmuje szeroki zakres zagadnień związanych z dziejami diecezji włocławskiej, ze szczególnym uwzględnieniem okresu międzywojennego oraz II Wojny Światowej. Badał między innymi działalność biskupów włocławskich, życie religijne wiernych, struktury duszpasterskie diecezji, a także stosunki Kościoła z władzami państwowymi. Opublikował wiele książek i artykułów naukowych oraz współredagował liczne publikacje zbiorowe. Dorobek pisarski księdza Frątczaka obejmuje ponad 360 publikacji, związanych głównie z jego naukowymi zainteresowaniami.

Praca magisterska dotyczy piśmiennictwa diecezji włocławskiej; rozprawa doktorska – życia, męczeństwa i kultu biskupa sufragana włocławskiego Michała Kozala; praca habilitacyjna traktuje natomiast o dziejach diecezji włocławskiej w czasie II Wojny Światowej. Wymienione prace naukowe, a także wiele innych, opublikowane zostały drukiem ze względu na ich dużą wartość informacyjną i źródłową. Bardzo ważne w dorobku księdza Frątczaka są także artykuły dotyczące roli Kościoła w życiu miasta Włocławka oraz monograficzne opracowania dotyczące jego rodzinnych parafii – Niemysłowa i Jeziorska.

Swoją szczególną uwagę poświęcał błogosławionym osobom biskupa Michała Kozala oraz Stefana kardynała Wyszyńskiego. Do historii życia biskupa Kozala wielokrotnie wracał w swoich kolejnych publikacjach. Miał znaczny udział w zorganizowaniu we Włocławku izb pamięci dla obu tych zacnych i zasłużonych kapłanów. Przez wiele lat był ich kustoszem, a następnie opiekunem pamiątek przekazanych do Muzeum Diecezjalnego we Włocławku.

Jego dorobek naukowy został dostrzeżony i doceniony nie tylko we Włocławku. Wielu historyków odwołuje się do wyników jego historycznych badań. Był członkiem trzech towarzystw naukowych: Polskiego Towarzystwa Teologicznego, Włocławskiego Towarzystwa Naukowego oraz Teologicznego Towarzystwa Naukowego Wyższego Seminarium Duchownego we Włocławku.

Ksiądz Wojciech Frątczak we Włocławskim Towarzystwie Naukowym

DUSZPASTERSTWO STRAŻAKÓW, LEŚNIKÓW I MYŚLIWYCH

Posługa duchowa wśród strażaków odgrywa szczególną rolę ze względu na specyfikę tego zawodu, wiążącą się z dużym ryzykiem i poświęceniem. Strażacy często stają w obliczu dramatycznych wydarzeń, takich jak pożary, wypadki i naturalne katastrofy, doświadczając stresu oraz ryzykując swoim zdrowiem i życiem. Dlatego wsparcie duchowe jest dla nich ważne, ponieważ pomaga im w radzeniu sobie z wieloma psychicznymi obciążeniami. Patronem strażaków jest św. Florian, rzymski trybun i męczennik z IV wieku.

Duszpasterstwo leśników ma w Polsce długą i bogatą tradycję. Zapewnia duchowe wsparcie dla tych, którzy pracują w odosobnieniu, w trudnych i niebezpiecznych warunkach. Kładzie duży nacisk na aspekty związane z szacunkiem, jaki człowiek powinien okazywać przyrodzie. Jego celem jest budowanie teologicznej świadomości w pracy związanej z zarządzaniem bogactwami natury, ofiarowanymi człowiekowi przez Boga. Prowadzone jest wśród leśników oraz ich rodzin, starając się o tworzenie więzi duchowych i społecznych. Uczy jak łączyć prawdę wiary z odpowiedzialnością za naturalne środowisko. Patronem leśników jest św. Jan Gwalbert, włoski zakonnik z XI wieku, nazywany bohaterem przebaczenia i miłosierdzia.

Działalność myśliwych również cechują głębokie związki z przyrodą, a także odpowiedzialność za jej utrzymanie w dobrym stanie. Myśliwi muszą godzić swoją łowiecką pasję z ochroną zwierząt oraz ich naturalnego środowiska. Udział w polowaniach wiąże się z dylematami natury etycznej, związanymi z odpowiedzialnością za zabrane życie, a to rodzi potrzebę duchowego wsparcia. Celem duszpasterstwa myśliwych jest utrzymanie wysokiego poziomu moralnego wśród myśliwych oraz poszanowanie zasad etyki w czasie polowań. Posługa duchowa pomaga myśliwym żyć w zgodzie z własnym sumieniem. Człowiek powinien czynić ziemię sobie poddaną, ale ma również obowiązek, aby troszczyć się o nią, jak o powierzone mu Boskie, bezcenne dzieło. Patronem myśliwych jest św. Hubert, francuski książę i żołnierz z VII wieku, który stał się symbolem nawrócenia i szacunku dla natury.

DUSZPASTERSTWO

Obok swojej pracy naukowej, ksiądz Wojciech Frączak nieprzerwanie angażuje się w liczne prace duszpasterskie. Jako wikariusz generalny jest odpowiedzialny za szeroki zakres diecezjalnych spraw. Nadzoruje pracę kurii, wizytuje parafie oraz uczestniczy w spotkaniach wielu różnych gremiów kościelnych i świeckich. Od kilku dekad jest bliskim współpracownikiem włocławskich biskupów. Służy im swoją rozległą wiedzą i doświadczeniem, wspierając ich przy podejmowaniu wielu ważnych decyzji.

W roku 1991 został włączony do komitetu organizacyjnego powołanego do przygotowania włocławskiego etapu czwartej pielgrzymki ojca świętego Jana Pawła II do Polski. Jako przedstawiciel biskupa, brał również udział w spotkaniach Europejskiego Komitetu ds. Jubileuszu 1000-lecia Śmierci św. Wojciecha oraz uczestniczył w organizowaniu wielu innych znaczących wydarzeń. Był również administratorem Parafii Chrystusa Króla we Włocławku, a także angażował się w duszpasterstwo specjalne oraz posługi wśród pielgrzymów i turystów. Był ponadto kapłanem siostr Karmelitanek oraz osobą odpowiedzialną za kontakty ze stacją Radia Maryja we Włocławku. Z dużym zaangażowaniem pełnił obowiązki duszpasterza strażaków, leśników i myśliwych. Był ogólnopolskim duszpasterzem myśliwych, a także diecezjalnym kapłanem myśliwych, leśników i straży pożarnych.

W okresie stanu wojennego (1981-1983) był zastępcą kapłana Zakładu Karnego we Włocławku-Mielęcinie. Stan wojenny był okresem próby dla wielu polskich środowisk, w tym także dla kościelnej hierarchii i księdza Frączaka. Jego kapłańska posługa w tamtych latach charakteryzowała się nie tylko duchowym wsparciem dla internowanych działaczy związku zawodowego „Solidarność”, ale również odważną postawą wobec władz. Nie unikał mówienia prawdy i nazywania rzeczy po imieniu. Jego zdecydowana postawa dodawała otuchy i nadziei, przyczyniając się do duchowej i moralnej odnowy wielu ludzi.

Widok na Włocławek z zapory na Wiśle. Krzyż upamiętniający męczeńską śmierć ks. Jerzego Popiełuszki, poświęcony przez Jana Pawła II

Jeziorsko. Tutaj wszystko się zaczęło...

NA DALSZĄ DROGĘ

W uznaniu licznych zasług, ksiądz Wojciech Frątczak był wielokrotnie wyróżniony wieloma godnościami kościelnymi i państwowymi. Mianowano go kapłanem papieskim, wikariuszem generalnym diecezji włocławskiej oraz kanonikiem gremialnym kapituły katedralnej we Włocławku. Otrzymał następujące odznaczenia państwowe: Brązowy i Złoty Krzyż Zasługi oraz Krzyż Kawalerski Orderu Odrodzenia Polski; strażackie: Srebrny i Złoty Medal za Zasługi dla Pożarnictwa, Złoty Znak Związku, medal Chomicza oraz Brązową Odznakę Zasłużonego dla Ochrony Przeciwpożarowej; łowieckie: Brązowy i Srebrny Medal Zasługi Łowieckiej, Medal św. Huberta i „Złom”. Wyróżniony został ponadto Medalem Komisji Edukacji Narodowej, Złotą Odznaką NSZZ „Solidarność”, Medalem Bł. Jerzego Popiełuszki od Ordynariatu Polowego oraz wieloma innymi dowodami uznania, a między nimi również awansem na podporucznika.

Ksiądz prałat doktor habilitowany Wojciech Frątczak jest cenionym badaczem historii Kościoła oraz duszpasterzem. Jest wzorem wytrwałego kapłana, całkowicie oddanego swojemu powołaniu. To postać nietuzinkowa, która swoim życiem i pracą wpisuje się w historię diecezji włocławskiej, a także wdzięczną pamięć wielu ludzi. Jest również ujmującym przykładem opiekuńczego syna i starszego brata oraz kochanego wujka i stryjka, który nigdy nie zapomina o swoich bliskich.

Patrząc wstecz na pół wieku jego oddanej służby możemy dziś dostrzec, że powołanie księdza Wojciecha wciąż jest żywym świadectwem wiary, nadziei i miłości. Ten jubileusz to nie tylko jego osobisty sukces i powód do radości, ale przede wszystkim przesłanie dla innych, że zawierzenie Bogu i oddana służba bliźnim wypełniają życie sensem, radością i spełnieniem.

Obchodząc swój piękny jubileusz, ksiądz Wojciech Frątczak składa przed nami świadectwo niezwyklej historii swojego powołania. Z wdzięcznością i wielkim szacunkiem patrzymy na jego wspaniałe dokonania, życząc mu dalszego Bożego błogosławieństwa na wiele następnych lat życia i owocnej pracy.

Aby wzrastać w wierze, miłości i wierności swoim początkom, Kościół musi nieustannie powracać do swoich korzeni, które tkwią głęboko w ziemi Nazaretu, gdzie Słowo Boże, które stało się ciałem, zechciało mieszkać przez trzydzieści lat, w tym wiele z nich pod ojcowską władzą św. Józefa. Milczenie Józefa jest uniżeniem się przed wcielonemu Słowem i przyjęciem Ducha Świętego, aby móc mówić Panu i tym, którym Pan powierzył. Uczmy się milczenia, które ma być działaniem, a nie bezczynnością.

Kapłan jest osobą konsekrowaną, poświęconą Bogu, wybraną dla Boga, która stale trwa przed Bogiem w postawie modlitwy, adoracji i kontemplacji. Bądźcie ludźmi Boga i ludźmi modlitwy jak Józef i jak Jezus!

Robert kardynał Sarah
Sieradz, 16 maja 2024 roku

Robert kardynał Sarah i ksiądz prałat Wojciech Frątczak w czasie pielgrzymki prezbiterów diecezji włocławskiej do sanktuarium św. Józefa (patrona diecezji) w Sieradzu, 16 maja 2024 roku. Dedykacja: „Dla Wojciecha Frątczaka, z moją modlitwą i moim błogosławieństwem z okazji 50-lecia kapłaństwa, Robert kard. Sarah, 17.05.2024”

A Wojciech
Frątczak
Con la mia preghiera
e mia Benedizione
in occasione del suo
50° Anniversario di
Sacerdizio
Robert Kard Sarah
17/05/2024

Rocznik seminaryjny 1967-1974 – zjazd koleżeński w Niewieszu, 1999.
 Od lewej, księża: Benedykt Gembicki, Ireneusz Werbiński, Stefan Maćczak (†), Tomasz Kaczmarek, Daniel Augustyniak,
 Stanisław Janik (dziedkan uniejowski), Stanisław Tofil, Krzysztof Konecki, Dionizy Lewandowski, Wojciech Frątczak,
 Kazimierz Rogoziński (†) i Sylwester Antczak

Teksty, opracowanie graficzne i skład:

© Tomasz Domański
www.tomaszdomanski.eu

Informacje biograficzne oparte na opracowaniu

ks. Kazimierza Rulki

opublikowanym w „Studiach Włocławskich”
 tom 16 z 2014 roku, s. 9-25

wydawanych przez Teologiczne Towarzystwo Naukowe
 Wyższego Seminarium Duchownego we Włocławku
www.ttn.wloclawek.pl

Fotografie pochodzą ze zbiorów
 ks. Wojciecha Frątczaka i Tomasza Domańskiego,
 a także Mateusza Kuty - studio Shotem w Sieradzu
 oraz z serwisów Wikipedia i Pexels,
 udostępnionych na licencji

CC BY-SA 4.0.
www.wikipedia.org
www.pexels.com

Włocławek 2024

